

Боја и светлост. Година иза нас

Галерија Б2

дец 2019 / феб 2020

Раде Кундачина
Зоран Гребенаровић
Кристина Ристић
Бојан Бем
Миодраг Ристић
Милан Краљ
Невенка Стојсављевић

“...Светлост на форми више показује свој статички, а на бољи динамички аспект...”

“О светлости”, Ханс Седламуер, О боји,
стр. 44, ФПУ и ПГБ, Београд 2008. год.

Великом брзином се, за наше људске појмове, светлост простире и креће око нас, толико да можемо да констатујемо њено присуство или одсуство. Кад буде заустављена другом структуром у материји, разлива се у Боју, настаје “шарени свет”, слика. Могасо би се тако, тако, поетски, описати магични чин Стварања опажајног света. Тај “приказ”, “представа” или “наратив” обраћа се погледу који активира чула и изазива реакцију на дати “призор”. Довољан мотив да се позабавимо том “једноставном” релацијом и феноменом међусобног односа. Покретна, озвучена, опросторена или насликана слика, остала је, у својој суштини, материјализовани траг сусрета светлости са препреком на њеном бескрајном све прожимућем путовању кроз “стварност”. ТАЈ ДОДИР НАМ ЈЕ ПОДАРИО БОЈУ И НЕОГРАНИЧЕНЕ МОГУЋНОСТИ ЊЕНЕ ТРАНСФОРМАЦИЈЕ, као непрестани изазов погледу и перцепцији, опажању света и дубини спознаје.

Аутори одабрани да програмски отворе и одреде пут ликовних истраживања галерије Б2 темељно и доследно нас уводе у своје поље истраживање, остварених могућности и личних увида. Заједничка им је усмереност ка овом заједничком феномену, откривање, без обзира на ликовни језик којим се баве, снаги и богатства које нам пружају.

Радови Радета Кундачине носе “живи”,динамички аспект...” боје. Његова боја трансформише материје (папир или платно), пробија се и извлачи из већ удаљеног светла чији остатци исијавају своју тонску или валерску скалу. Слика постаје палета Боје, њене моћне енергије и опипљиве снаге. ПОстоји просторно ткање када је “избодена” и загледана у своје далеко средиште. “....Кундачина као да је потиснуо све инстинкте који би га наводили на било какав унапред циљани изглед слике...” (“Раде...неповратни одлазак у боју, Љ. Глигоријевић, кат “Дневници”, Б2 галерија, Београд, 2018. год.).

Боја у радовијма Зорана Гребенаровића ужива у својој слободи. Она је постварена, отворена за игру и “лаку конверзацију” као и за међусобан, “озбиљан дијалог” који ће отворити нове спознаје могућности. Његови радови су тонски уравнотежени, смело компоновани, са “једноставном”, али чврстом конструкцијом. Разиграност духа стварања, утиснута је у називе слика и цртежа (као припремне фазе).

Кристина Ристић игнорише светлост, она дише бојом, њом осећа себе и свет који је окружује. Нема приче на њеним сликама, она снагу боје користи као своју сопствену, па је распоређује у потребне, интимне, личне форме. Бојом се љути, али и радује, њене трубе се чују и ветар види. Она боју претаче и просипа, а када је остави на миру изложи туђем погледу, осветли рефлектором, настаје бескрајна игра, такорећи плес у две димензије, на платну.

“...Ја надлећем тај мој призор који постепено у слојевима испањавам светлошћу...”, тако каже Бојан Бем и тако ствара своје призоре, окамењене “као стене”, безвреме и непокретне. Само светлост може да мења његово слику. Приступ је исти безобрира на медиј који се користи да покаже овај важан однос, однос боје и светла.

Слике Миодрага Ристића су “металне колевке Сунца”, места која остају кад оно оде на свој пут, дарови којим нас посипа у славу Живота. Из централног улегнућа излазе бојене струне које разноврсношћу творе једноставне облике, валерски се простиру и заустављају на оквиру слике. Боја се трансформише “исејава своје бескрајне могућности”, али то се све догађа у металном, задатом оквиру, који сугерише трајање и непромењивост намере да се процес настави.

Милан Краљ своје слике ствара са упориштем у СЛИЦИ, као искуству и знању, слици као пикселу, потпуно испуњеном садржајем. Боји приступа обазриво и концентрисано, као извршилац задатка, да је укроти, тако што ће јој наћи форму у којој ће се она добро осећати, без обзира на све: околности, безбројне покушаје, изненадне прекиде у преплету, њене засићености, заслепњене светлом које ствара неочекивани контраст. Милан Краљ је опчињен трајањем слике и њеном тајанственошћу, којој се у крајњем исходу придружује.

Радови Невенке Стојсављевић су лијковно-музичке загонетке којим ауторка сугерише тон у намери да нам покаже вибрацију која се трансформише пред нама, оставља простор да покаже боју и истакне важност њеног присуства, а онда у задатом ритму оде даље за својом мелодијом, паузама и скретањима и своју ослободу освоји у “истинитом” кретању сребрне стварности и истиснуте боје.

Заједно смо поделили ову авантуру, путовање ка себи и својим чулима и оно супротног смера изван нас, кроз свет светлости и боје.

Драгица Вуковић
Историчар уметности
Председник савета галерије